

Nakazy i zakazy dla wiernych

List Judy

Juda, sługa Jezusa Chrystusa, a brat Jakuba, do
powołanych, w Bogu Ojcu umiłowanych, a dla
Jezusa Chrystusa zachowanych – Judy 1:1.

W ten sposób Juda przedstawia się jako autor listu. Był apostołem i najprawdopodobniej przyrodnim bratem Jezusa. Juda podjął się napisania listu pełnego zachęty, adresowanego do osób poświęconych i uświęconych przez Boga i Jezusa Chrystusa. Jego mottem przewodnim jest wspólne zbawienie. „Miłosierdzie, pokój i miłość niech będą waszym udziałem w obfitości” (Judy 1:2). Najwyraźniej list ten miał być ogólnym napomnieniem, podobnym w wydźwięku do 2 Piotra 1: 2-8, podkreślającym wagę życia duchowego, które pod każdym względem powinno być miłe Bogu.

Nagle jednak Juda zmienia temat listu, widząc, że w Kościele zaczyna się pojawiać złe i niepokojące zjawisko. Do Kościoła zaczęli się dostawać pewni ludzie (bezbożni), nierozpoznani przez prawdziwych świętych. Juda pisze, że osoby te „łaskę Boga naszego obracają w rozpustę” (Judy 1:4). Z tej przyczyny apostoł zaczyna żarliwie napominać swych czytelników: „uznałem za konieczne napisać do was i napomnieć was, abyście podjęli walkę o wiarę, która raz na zawsze została przekazana świętym” (Judy 1:3).

Podobnie pisze apostoł Paweł: „Cóż więc powiemy? Czy mamy pozostać w grzechu, aby łaska obfitsza była? Przenigdy” (Rzym. 6:1-2).

Juda wskazuje na trzy grzechy, które pomogą zidentyfikować wilki w owczej skórze: niewierność i bunt, porywczyste nieposłuszeństwo, nieograniczoną żądzę. Nawet po wyprowadzeniu Izraela z Egiptu, ludzie nadal nie ufali Bogu, że będzie w stanie spełnić wszystkie ich potrzeby (4 Moj. 14, Psalm 95:11). Przed potopem aniołowie po prostu materializowali się by współżyć z kobietami; ze związków tych na świat przychodziły dzieci – brutalne dzieci (1 Moj. 6:1-4, 2 Piotra 2:4). Sodomia i bliźniacze miasto pogrążone były w rozpucie, a ich mieszkańcy pożądali nawet zwierząt (stąd słowo „sodomia”) oraz aniołów (1 Moj. 19, 2 Piotra 2:6-8). [Synowie anielscy pomimo swej ludzkiej postaci nie byli objęci karą śmierci orzeczoną wobec Adama. Dlatego właśnie konieczne było zniszczenie ich w sposób sztuczny – przez potop. Biblia nie mówi nam, kiedy rozpoczął się ten odstępczy proces, ale jeśli pozakanoniczna księga Henocha ma jakąkolwiek wiarygodność, (6:6), to stało

się to w czasach Jareda, około jedenaście stuleci przed potopem. Zapis Judy 14-15 zgadza się prawie słowo w słowo z Enoch 1:9. Jednak od rozdziału 11 (a może i wcześniej), „Księga Henocha” nie jest wiarygodna. Księga ta została przetłumaczona z etiopskiego rękopisu. Istnieją również pewne fragmenty w języku aramejskim (Qumran) i greckim, natomiast nie ma żadnego w języku hebrajskim. Manuskrypty z Qumran (zwoje znad Morza Martwego) wyraźnie pomijają 35 z 107 rozdziałów.] Powinniśmy zatem pamiętać o następujących zasadach:

** Trzeba uwierzyć słowu Bożemu i żyć zgodnie z jego wymogami. * Lud Boży musi unikać przemocy i ucisku wobec innych. * Każdy chrześcijanin musi unikać cielesnych pożądliwości, zarówno naturalnych, jak i nienaturalnych.*

Werset 8 i 10 łączą niemoralność z buntem, oskarżeniem przeciwko szanowanym chrześcijanom. Werset 8 wyjaśnia przyczynę tego bezbożnego, złego i odrażającego postępowania. Wszyscy ci, którzy się w ten sposób zachowują, gardzą autorytetem i władzą. Są aroganccy, a ich postawa zdaje się mówić: „Nikt mi będzie dyktował, co mam robić!” Nie taka jednak była postawa Jezusa. Wszelkie zachowania, które mogą mieć podobny charakter, wierny Kościół musi wykończyć.

Werset 9 wskazuje: „Tymczasem archanioł Michał, gdy z diabłem wódł spór i układał się o ciało Mojżesza, nie ośmielił się wypowiedzieć bluźnierczego sądu, lecz rzekł: Niech cię Pan potępi” (Judy 1:9). Skąd Juda wiedział to wszystko? W Zach. 3:2 mamy opisaną dyskusję między Panem, a szatanem w przedmiocie arcykapłana Jozuego, który był w szatach brudnych, a miał przyodziać szaty odświętne. Szatan oskarżał naród, pokazany w brudnych szatach Jozuego, wskazując, że jest nieprzydatny do użytku zaplanowanego przez Boga. Bóg zgromił go, a Jozue został przyodziany w czyste szaty.

W przypowieściach, rzeczy lub osoby reprezentują sens i znaczenie, o jakie chodzi autorowi. W tym przypadku Jozue przedstawiał Izrael. Mojżesz również przedstawiał Izrael w czasie chrztu w wodzie i w obłoku. Szatan chciał ciała Mojżesza, czyli narodu Izraelskiego, wskazując na ich niewiarę jako na brudne szaty. W odpowiedzi, Michał powiedział po prostu: „Niech cię Pan potępi”. Bóg miał wielkie plany co do Izraela. Szatan wiedział o tym i chciał te plany pokrzyżować. [uwaga od wydawcy: Czy cielesny naród Izraela kiedykolwiek był przedstawiony jako arcykapłan? Arcykapłan zazwy-

czaj przedstawia Jezusa Chrystusa, jak w czasie ceremonii wyświęcenia kapłanów, gdzie Kościół jest z kolei pokazany w kapłanach (3 Moj. 8). Z kolei w czasie Dnia Pojednania kapłani nie są pokazani osobno, a zatem arcykapłan reprezentuje Chrystusa, Głowę i Ciało (3 Moj. 16). Jezus Chrystus jest święty, niewinny i nieskalany; a zatem Jozue, najwyższy kapłan przyodziały w brudne szaty, przedstawia raczej Kościół, o którym mamy powiedziane „I wszyscy staliśmy się podobni do tego, co nieczyste, a wszystkie nasze cnoty są jak szata splugawiona, wszyscy więdniemy jak liść, a nasze przewinienia porywają nas jak wiatr” (Izaj. 64:6). Jezus jest opisany oddzielnie jako „anioł Jahwe” (Zach. 3:1,5,6). To wskazuje na inną lekcję: Juda nawiązuje do wizji arcykapłana Jozuego stojącego w brudnych szatach; Szatan staje aby go oskarżyć zaś Anioł Pański występuje w jego obronie („ciało Mojżesza”). Ciało to przedstawia Ciało Chrystusa, które nie może samo się usprawiedliwić, będąc jednocześnie oskarżane przez diabła („oskarżyciel braci naszych”). Jest ono jednak wzięte w obronę przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, aby pokazać, że duch oskarżenia pochodzi od wroga, a nie od Boga (Zach. 3:1-5, Judy 9). Musimy oczyścić się z ducha skłonnego do oskarżeń.] Odniesienie do Kaina, Balaama i Koracha ma na celu przekazanie ostrzeżenia przed odpowiednio: zazdrością, chciwością i ambicją w Kościele. Taki kąkol jest jak ukryte kamienie na pokarmach na ucztach miłości, na których pokruszą się (duchowe) zęby; obłoki bez wody, które oferują pozór błogosławieństwa, ale nic nie dając. Wzmianka o podwójnym wykorzenieniu wskazuje na drugą śmierć, bez nadziei zmartwychwstania, itp.

Kain nie szukał rady Boga co do właściwej ofiary, ale kierował się własnym przekonaniem. Należy przypuszczać, że jego ojciec Adam powiedział mu o świętości ofiary ze zwierząt. Gdy ofiara Abela została przyjęta a jego nie, Kain stał się bardzo zazdrosny. W miarę jak zazdrość rozwija się i zatrzuwa życie swą zgnilizną, prowadzi do morderstwa – tak jak w tym przypadku.

My również musimy się mieć na baczności przed tym złem. To może być jedna z tych rzeczy, przed którymi Juda ostrzega swych czytelników, zwłaszcza, gdy nowe osoby są przyjmowane do naszej społeczności. Inne zagrożenia powstają od środka. Św. Paweł tak ostrzegł starszych w Efezie: „Ja wiem, że po odejściu moim wejdą między was wilki drapieżne, nie oszczędzając trzody” (Dzieje Ap. 20:29).

Następnie Juda wspomina Balaama, który ze względu na nagrodę, zignorował Boże ostrzeżenie i postępował wbrew Bożej radzie. Skoro znamy wolę Bożą w sprawach Prawdy, nie możemy brać udziału w poszukiwaniu pieniężnego bogactwa, zwłaszcza z brudnego źródła.

Trzecim przykładem jest Korach, lewita, którzy zebral

wokół siebie grupę ludzi aby wspólnie przeciwstawić się przywództwu Mojżesza. Jako uzasadnienie dla swych czynów wskazał, że cały lud jest święty, a Mojżesz nie ma prawa wynosić się ponad innych. Pan pokazał Korachowi jego błąd, otwierając ziemię, która pochłonięła Koracha, Datana i Abirama, ich rodziny oraz sprzymierzeńców w liczbie 250 osób (4 Moj. 16:1-35). W ten sposób Juda komentuje przejawy mówienia źle o tych, którzy pełnią zaszczytne funkcje. Obyśmy nigdy nie znaleźli się między tymi, którzy źle mówią o powołanych przez Boga. Ten błąd już teraz wkraść się niektórych z naszych zborów.

Proroctwo Enocha

Następnie, Juda cytuje Enocha: „Oto przyszedł Pan z tysiącami swoich świętych, aby dokonać sądu nad wszystkimi i ukarać wszystkich bezbożników za wszystkie ich bezbożne uczynki, których się dopuścili, i za wszystkie bezecne słowa, jakie wypowiedzieli przeciwko niemu bezbożni grzesznicy” (Judy 1:14-15).

[Juda odnosi się do Enocha jako do „siódmego potomka po Adamie”. Dlaczego Juda miałby jednak wprowadzać taki pozornie niepotrzebny szczegół? Wydaje się, że chciał w ten sposób zwrócić uwagę na pewną symbolikę liczb związaną z Henochem. Symbolika ta jest pokazana w zapisie jego wieku, który zgodnie z 1 Moj. 5:23 wynosił 365 lat, czyli tyle, ile jest dni w roku. Stosunek pomiędzy jednym rokiem, a życiem Henocha jest taki sam jak pomiędzy dniem i rokiem. Skala ta jest kluczem do interpretacji wielu chronologicznych proroctw opisanych w Biblii (Ezech. 4:6).

Opis z Dziejów Apostolskich 3:21, dotyczący czasów resytytacji jakie dopiero mają nadejść, informuje nas: „Którego musi przyjąć niebo aż do czasu odnowienia wszechrzeczy, o czym od wieków [‘od początku świata’, przekład angielski KJV i inne, przyp. tłum.] mówił Bóg przez usta świętych proroków swoich”. Zwróćmy uwagę – nie od Mojżesza, ale „od początku świata”.

Po urodzeniu się Jana Chrzciciela jego ojciec, Zachariasz, mówił o świętych prorokach Bożych, którzy istnieli od początku świata. Jeśli sformułowanie „od początku świata” będziemy rozumieć jako pierwszy świat, wówczas najprawdopodobniej i Enoch powinien być traktowany jak prorok.

To, że pewne objawienie zostało dane Henochowi, potwierdza zarówno Biblia, jak i tradycja. Oryginalnych pism Enocha nie należy mylić z apokryficzną Księgą Henocha, która powstała ponad 4000 lat później, około 2 wieku p.n.e. Henoch żył w wiekach 43 do 40 p.n.e. Był Bożym prorokiem w czasach przedpotopowych, „ówczesnym świecie” (2 Piotr. 3:6). {Od redakcji: Autor przyjmuje chronologię i inne poniższe myśli w oparciu o prace Adam Rutherforda, brytyjskiego piramidologa, który przyjmuje chronologię opartą na Septuagincie.

Septuaginta cieszy się większym poważaniem w Wielkiej Brytanii niż w Ameryce. Zwoje znad Morza Martwego bardziej odpowiadają Hebrajskiemu, masoreckiemu zapisowi tekstu Ksiąg Mojżeszowych, niż Septuagincie.}

Enoch wiedział o nadchodzącym potopie i jego przyczynie, gdyż sam był świadkiem zła na Ziemi.

Już od czasu obietnicy, że nasienie niewiasty zdepcze głowę węża, ludzie kurczowo trzymali się nadziei zbawienia. Gdy objawienie Henocha zapowiedziało Mesjasza, Jego dzieło, misję, śmierć i zmartwychwstanie, a także sąd nad narodami ku błogosławieniu świata, nadzieja odżyła. Proroctwo o dziewiczym narodzeniu się Mesjasza, zapisane w księdze Izajasza i Mateusza, było znane w konstelacjach gwiazd na długo zanim Stary Testament został spisany. Było to jedno z pierwszych proroctw i być może pochodziło od Enocha.

Zgodnie z zapisem 1 Moj. 5:21-24, Henoch chodził z Bogiem, a później go nie było, ponieważ zabrał go Bóg. Henoch żył 365 lat. Hebr. 11:5 powtarza tę myśl, mówiąc, że Henoch nie oglądał śmierci i nie znaleziono go, ponieważ Bóg go przeniósł [usunął], ponieważ zanim został przeniesiony [usunięty], był miły Bogu.

Cokolwiek to oznacza dla naszych skończonych umysłów, nie możemy próbować zrozumieć umysłu Boga. Możemy tylko czytać Jego Słowo i zastanawiać się nad skutkami dla Henocha.

Jeżeli chodzi o matematyczny wymiar objawienia danego Henochowi, to pewne dodatkowe informacje na temat mamy zawarte w Wielkiej Piramidzie w Gizie, która została zbudowana ponad 2 tysiące lat po Henochu. Pomieszczenie zwane Przednią Komorą Wielkiej Piramidy, przez starożytnych zwane Komorą Henocha, posiada obwód o długości równej 365,242, która to liczba jest równa długości naszego roku słonecznego, a po zaokrągleniu odpowiada długości życia Henocha.

Cytat Judy z proroctwa Henocha w wersecie 14 jest graficznym odpowiednikiem zapisu Obj. 19:11, 14 i 15. Ilustruje to zakres poznania, jaki był dany Henochowi

na wiele stuleci wcześniej. Ponieważ nieposłuszeństwo aniołów, którego Henoch był świadkiem, popchnęło ówczesny świat na tory niekontrolowanej przemocy, Juda ostrzega Kościół przed podobnymi, strasznymi warunkami, jakie będą panować w czasach końca. Być może jest to również bardzo subtelna wskazówka, że bezbożni uczynią wszystko, co jest możliwe, by zdyskredytować Boga i wielką ofiarę Jezusa, aby tylko napęłnić ziemię nieprawością.]

Chrystus ma powrócić w chwale ze 144.000 swoich świętych. [Czas pomiędzy przyjściem Jezusa po swych świętych (Jana 14), a czasem przyjścia z tymi świętymi, nie jest jasno określony w Piśmie Świętym. Nie wiadomo zatem, czy jest to kwestia lat, dekad czy może nawet stuleci.] Przekonywanie lub napominanie ma się odbywać ku korzyści tych, którzy teraz grzeszą, ponieważ Dzień Sądu ma być dla nich czasem naprawienia wszystkich rzeczy. Jednak grzesznicy muszą najpierw rozpoznać swój grzech i stan swej grzeszności, aby następnie uczyć się sprawiedliwości.

Każdy z nas musi zdać sobie sprawę z tego, że będą między nami od czasu do czasu ludzie cielesni. Mimo to, mamy się modlić i budować w najświętszej wierze.

Oczekując na łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, musimy również nauczyć się miłosierdzia. „Dla jednych, którzy mają wątpliwości, miejcie litość, wyrwając ich z ognia, ratujcie ich; dla drugich miejcie litość połączoną z obawą, mając odrazę nawet do szaty skalanej przez ciało” (Judy 1:22-23). Mamy tu do czynienia z trzema przypadkami: 1) Musimy okazywać miłosierdzie dla tych, którzy walczą z pokusami. 2) Jeśli jest to możliwe, gdy brat lub siostra w Chryście jest bliski popełnienia grzechu, mamy pomóc mu przetrwać ciężką pokusę. 3) Kiedy jednak osoba ta zgrzeszy, musimy okazać jej miłosierdzie, ale połączone z obawą, aby samemu nie być kuszonym, mając „odrazę nawet do szaty skalanej przez ciało”. Przedmiotem naszego zmartwienia powinno być to, że nasz brat splamił swą szatę, która teraz potrzebować będzie wybielenia. Wszystko to powinno działać się ku chwale Bożej (Judy 1:25).